

INHOUD

Inleiding	8
HOOFDSTUK 1 Keulen, oktober 1440	10
HOOFDSTUK 2 Leiden, juni 2017	40
HOOFDSTUK 3 Saint-Jean-Pied-de-Port, juni 1441	54
HOOFDSTUK 4 Saint Jean-Pied-de Port, juli 2017	70
HOOFDSTUK 5 Villafranca, Montes de Oca, juni 1441	88
HOOFDSTUK 6 Villafranca, Montes de Oca, juli 2017	104
HOOFDSTUK 7 Burgos, juli 1441	120
HOOFDSTUK 8 Castrojeriz, juli 2017	140
HOOFDSTUK 9 Castrojeriz, juli 1441	162
Epiloog Keulen, december 1441	176
Naschrift van de auteur	180
Handreiking om te werken met groepen	
Inspiratie	184
Pelgrimeren	184
Creatieve verwerking	191
Achtergrond-informatie	193
<i>Over de auteur en illustrator</i>	<i>196</i>

INLEIDING

‘Misschien staan de goede dingen al ergens opgeschreven, en zijn wij er om ze te doen.’

Met deze uitspraak van Thomas, de bouwmeester van de Dom van Keulen, stap je al direct het verhaal van *Uitgedaagd* binnen. Thomas en Josephine, de dochter van een schilder uit Keulen, trekken naar Santiago de Compostela in Spanje. Het is het jaar 1441. Thomas en Jo hebben allebei een bijzondere opdracht te vervullen in Spanje. Ze zijn beslist geen vrienden, maar maken het beste van deze reis samen. Vanaf het begin loopt er eigenlijk niets goed. De plannen van de jonge pelgrims vallen totaal in duigen, omdat er onderweg van alles gebeurt.

Meer dan vijf eeuwen later gaan er weer twee jonge mensen onderweg naar Santiago. Het zijn Ruben, een jongen uit Leiden en Juliette, een sportieve meid uit Antwerpen. Samen met hun vaders gaan ze op pad. Zowel de jonge mensen als de vaders zijn vol verwachtingen. Wat ze precies verwachten? Dat weten ze eigenlijk niet. De vaders noemen wel redenen: samen zijn als familie, een goede conditie krijgen, allerlei mensen ontmoeten. Maar dan blijkt de uitspraak waar te zijn: *‘Op de Camino vind je dat, waarvan je misschien niet eens wist dat je het miste.’*

De Camino. De weg naar Santiago. Het is een pelgrimsroute van meer dan 1000 jaren oud. Een weg vol beloftes. Bijna iedereen die hem gaat, ontvangt een geschenk. Welk? Dat bepaal je niet zelf. Er gebeurt iets wonderlijks met je. Overdag loop je op de harde rotsachtige grond van Spanje. 's Nachts flonkeren de sterren en zingt de natuur je zachtjes tot rust. Je gedachten worden soms zomaar gebeden. De pas van je voeten lijkt zelf wel een meditatie

te zijn. De hemel raakt hier de aarde. Je spreekt in allerlei talen met mensen, waarvan je nooit gedacht had ze te ontmoeten. En jij, die dit boek leest? Jij ontmoet ze hier al, op papier. De wonderbaarlijke reis van Josephine en Thomas, van Juliette en Ruben. Eigenlijk ook nog de reis van een steen. En van een hond. Of twee. Ga dat zelf ontdekken in *Uitgedaagd!*

Martha Hoffenkamp

HOOFDSTUK 1

Keulen, oktober 1440

Het maakte Josephine niets meer uit. Haar lange jurk scheurde aan de takken, haar nieuwe leren schoenen krasten langs de weggrollende donkergrijze stenen. Ze vocht zich een weg naar boven, de berg op, die de Drakenrots heette. Daarboven moest haar broer Jacob zijn. Hij was gewond, had kleine Friedrich huilend verteld. Jo had zo snel ze kon het paard van de hoefsmid geleend en was vanuit Keulen naar de Drakenrots gereden, zonder ook maar met iemand te spreken, zelfs niet met haar ouders. Bij de Drakenrots aangekomen liet ze het paard staan. Al struikelend klom ze verder naar boven. Haar vingers bloedden. Haar haren aan de zijkanten van haar kap waren losgeraakt en waaiden wild om haar gezicht.

De Drakenrots was bekend terrein. De grote berg was een van de zeven hoge heuvels dicht bij Keulen. Josephine was er vaak geweest, samen met Jacob en zijn vrienden. Een van die vrienden was Albrecht. Hij was de zoon van de burggraaf van de Drakenburcht, die daar halverwege de berg gebouwd was. Vanaf hun jeugd deden de jongens al of ze stoere ridders waren. Ze trokken zogenaamd naar het heilige land om dat te bevrijden. Ze oefenden zelfs met scherpe zwaarden. Het beeld van haar broer als ridder bleef haken in Jo's gedachten terwijl ze nu aan het klimmen was. Ze had nog maar één doel, naar boven gaan, de berg op. Ze hoopte zo van harte dat Jacob niet ernstig gewond was. Tegelijkertijd was ze ook boos omdat hij zich waarschijnlijk weer had laten uitdagen door Albrecht. Die jongen deed niet anders dan pronken met zijn wapens en zijn paarden. Hij wilde de held uithangen en Jacob, die sukkel, koos altijd zijn gezelschap uit. Samen met zijn vriend fantaseerde hij over de grote tochten die ze eens zouden maken. Ze droomden hoe ze als ridders de vijanden zouden verslaan, al zegevierend natuurlijk. Zou Jacob zich nu weer hebben laten uitdagen door die praatjesmaker van een

